

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 ΙΟΥΝΙΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. 22

Η ΣΥΝΤΕΛΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

[*Ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει τοῦ Σωτήρος*]

Ὁ Κύριος ἡμῶν, ἀπεσταλμένος ὑπὸ τοῦ Πατρὸς εἰς τὸν κόσμον «ἵνα τελειώσῃ αὐτοῦ τὸ ἔργον» τῆς περὶ τὸν ἄνθρωπον θείας οικονομίας, ἐκορύφωσεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, ἀναστὰς δὲ ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ μαρτυρήσας εἰς τοὺς μαθητάς του πολλαχῶς τὴν ἀνάστασίν του «ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ». «Τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὁ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω», εἶνε αὐτοῦ τοῦ Σωτήρος ἡ δῆλωσις.

Τὸ ἔργον τοῦτο τῆς σωτηρίας ὑπῆρξε δραματικόν, τὸ κατ' ἐξοχὴν καὶ μοναδικὸν δρᾶμα τῆς Ἰστορίας. Ἡ κορύφωσις του ἐσημειώθη ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τὴν λύσιν του ἐπήνεγκεν ἡ Ἀνάστασις. Τῆς δέσεώς του—Θεάνθρωπος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ—ὑπῆρξαν αὐτόπται πάμπολλοι τῆς λύσεώς του—ὁ νεκρὸς Χριστὸς ἀνιστάμενος ἐκ τοῦ τάφου—οὐδεὶς ὑπῆρξεν αὐτόπτης. Εἰς τὴν δέσιν ὑπῆρξε πολὺ τὸ ἀνθρώπινον· εἰς τὴν λύσιν ἀπεκαλύφθη τὸ ἀπολύτως θεῖον, τὸ κατ' ἐξοχὴν ὑπερφυσικόν, τὸ μέγιστον τῶν θαυμάτων· διὰ τοῦτο ἡ Ἀνάστασις ὑπῆρξε καὶ εἶνε ἀντικείμενον πίστεως. Εἰς τῆς πίστεως ταύτης ἀκριβῶς τὴν ἐμπέδωσιν ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν «ἀπίστων» καὶ δυσπίστων καὶ «σκληροκάρδων» μαθητῶν ἀπέβλεπον αἱ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου, ὅστις «παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς», ὥστε οἱ μαθηταὶ του νὰ καταστοῦν ἐπανειλημμένως αὐτόπται καὶ ἀκουσταὶ του καὶ νὰ πεισθῶσι καὶ διὰ τῆς ψηλαφήσεως ἔτι—τῆς ὑλικωτέρας τῶν αἰσθήσεων— «ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμί». Τοιαύτη εἶνε ἡ φύσις τῶν ὑπερφυσικῶν γεγονότων, ἡ δ' Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ὑπῆρξε μοναδικὸν ὑπερφυσικὸν γεγονός, διασπᾶ τῆς

Ἰστορίας τὰ πλαίσια καὶ ἐκβαίνει τῶν συνθηκῶν τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου καίπερ συνδεθὲν πρὸς τὰς κοσμικὰς συνθήκας. Διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἐδέησε νὰ παρέλθῃ καιρὸς ἵνα ὑπὸ τῶν μαθητῶν ἀποβῇ ἀπολύτως πιστευτόν, νὰ ἐμφανισθῇ εἰς αὐτοὺς ὁ Κύριος ὑπὸ διαφόρους συνθήκας, νὰ διδάξῃ, νὰ νουθετήσῃ, καὶ νὰ συμφάγῃ ἔτι, ὥστε μηδημία νὰ ὑπολειφθῇ ἐν τῇ ψυχῇ των ἀμφιβολία διὰ νὰ ἱκανωθοῦν καὶ καταστοῦν «μάρτυρες αὐτοῦ ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς».

Ἡ ἀνάληψις τοῦ Κυρίου καὶ ἡ ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς ἀποκατάστασις του ἀποτελεῖ τὸ κορύφωμα τοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου ἔργου τοῦ Σωτήρος. Ἀνελήφθη οὐχὶ κυρίως ὁ ἀχώριστος ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Πατρὸς Λόγος, ἀλλ' ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Θεανθρώπου ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, ἥδη διὰ τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἀνακαινισθεῖσα καὶ ἀποκατασταθεῖσα, καθεσθῇ ἐκ δεξιῶν τοῦ Ὑψίστου ἐν τοῖς ὑψίστοις. Τοῦτο ὑπῆρξε τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ τὸ κορύφωμα, ὅτι ἀνεγείρας τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς πτώσεως ἀνέλαβεν αὐτὸν καὶ ἐν θριαμβευτικῇ πορείᾳ ἀνήγαγεν εἰς τοὺς θείους πνευματικούς δόμους, «ἵνα ὁπου εἰμι ἐγὼ, καὶ ὑμεῖς ἦτε».

Ἐδειξεν οὕτω ὁ Κύριος εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀληθῆ ὁδὸν τῆς θεώσεως. Μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ τόσον σαγηνευτικοῦ ἐκείνου ψιθυρισμοῦ τοῦ ὄφεως («καὶ ἔσεσθε ὡς θεοί»), αὐτὸ τὸ ὄνειρον ἔτρεφε, νὰ γνωρίσῃ τὰ πάντα—τὸ καλὸν καὶ τὸ πονηρόν—, νὰ ἐπιτύχῃ ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις, νὰ ἐρευνήσῃ καὶ νὰ μάθῃ τὰ ὕψη καὶ τὰ βάθη, νὰ φιλοσοφήσῃ περὶ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, νὰ ἐπινοήσῃ συστήματα κοινωνικά, πολιτικά καὶ οικονομικά, νὰ καταστῇ κύριος τῆς γῆς καὶ τοῦ παντός, πάντα ταῦτα ὀνομα-

τίσας πρόοδον και πολιτισμόν. Ἐνόμισεν ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης προόδου και τοῦ τοιούτου πολιτισμοῦ θὰ ἀναχθῆ εἰς τὰ θεῖα ὕψη, τοῦτο δὲ νομίζουν και μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἀκόμη πολλοί, ἀγνοήσαντες τὴν διὰ τοῦ ἔργου, τῆς ἀναστάσεως και τῆς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ὑποδειχθεῖσαν μόνην ὁδὸν τῆς θεώσεως, μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς γῆς ἔπαρσιν τοῦ Σωτῆρος ἀδιαλείπτως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ ὑποδεικνυομένην. Ἡ ὁδὸς αὕτη δὲν εἶνε ἡ τοιαύτη πρόοδος, ἀλλ' εἶνε ἡ ἐκ τῆς ὕλης ἔπαρσις, ἡ ἐκ τῶν κοσμικῶν εἰς τὰ πνευματικὰ ἀνάληψις. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐπαγγέλλεται νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἄσοφον εἰς σοφόν, τὸν δύσνον εἰς ἐφευρέτην και τὸν πτωχὸν εἰς πλούσιον, ἀλλ' ὑποδεικνύει εἰς τὸν ἄνθρωπον πῶς δύναται και πρέπει νὰ γείνη ἅγιος· δὲν ὑπισχνεῖται τὴν κατάκτησιν τῆς φύσεως, ἀλλὰ ὑποδεικνύει τὸν ἀγιασμόν τῆς. Μόνον ὡς ἅγιος ὁ ἄνθρωπος ἐπαίρεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς και καθέζεται ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς.

Οὕτω τὸ ἀπολυτρωτικὸν και ἁγιαστικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐτέλειωσεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεώς του, ἐξακολουθεῖ ἐπιτελοῦσα ἡ ὑπ' αὐτοῦ κατασταθεῖσα Ἐκκλησία, ἐρ' ὅσον και μία μόνον παιδικὴ ψυχὴ ἀπομένει ἔχουσα ἀνάγκην ἀπολυτρώσεως. Αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τελουμένης θείας Μυσταγωγίας. Τοῦτο ἀκριβῶς εἶχεν ὑπ' ὄψιν και ὁ Pascal ὅταν ἔλεγεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ ἐξακολουθῆ ἀγωνιῶν μέχρι και τῆς συντελείας τῶν αἰώνων· θὰ συνεχίξῃ δηλαδὴ και μετὰ τὴν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀνάληψιν τὸ ἀπολυτρωτικὸν του ἔργον ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτία.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΕΞΟΔΟΣ

ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΞΟΔΟΥ ΕΞ ΑΙΓΥΠΤΟΥ
(1,1-12,36).

Α'. Εἰκὼν τῆς καταδυναστεύσεως τῶν
Ἑβραίων: 1,1-22.

1ον. Ἀρίθμησις τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακώβ· ἡ θανάσιμα αὐξήσις αὐτῶν ἐν Αἴγυπτῳ, στ. 1-7. α') Πίναξ τῶν Δώδεκα Πατριαρχῶν, στ. 1-5. β') ἡ αὐξήσις τῶν Ἰσραηλιτῶν, στ. 6-7. 2ον. Οἱ Ἰσραηλιταὶ καταπιέζονται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, στ. 8-22. α') Ὁ δῶκτης βασιλεὺς τῆς Αἴγυπτου, στ. 8. Πιστεύεται ὅτι ὁ βασιλεὺς οὗτος εἶνε Ῥαμσή Β', ὁ καθ' Ἑλληνας

Σέσωστρις, βασιλεὺς τῆς 19ῆς Δυναστείας. β') Τὸ σχέδιον τοῦ διωγμοῦ, στ. 9-10. γ') τὰ πρῶτα καταπιεστικὰ μέτρα: ἐπιβάλλουσιν εἰς τοὺς Ἑβραίους καταναγκαστικὰ δημόσια ἔργα, στ. 11-14. δ') Δεύτερον καταπιεστικὸν μέτρον: ἡ θανάτωσις τῶν ἀρτιγεννητῶν ἀρρένων: τὸ τέχνασμα τῶν μαϊῶν, στ. 15 21· ἡ ἐκτέλεσις τοῦ μέτρον ἀνατίθεται εἰς τὸν Αἴγυπτιακὸν λαόν, στ. 22.

Β'. Τὰ πρῶτα τεσσαράκοντα ἔτη τοῦ
Μωϋσέως, 2,1-25.

1ον. Διάσωσις και ἀνατροφὴ τοῦ Μωϋσέως, στ. 1-10. α') Γέννησις τοῦ Μωϋσέως, στ. 1-2α. β') Ἡ τρίμηνος ἀπόκρυψις, στ. 2β. γ') Ὁ Μωϋσῆς ἐκτίθεται παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, στ. 3-4. δ') Ὁ Μωϋσῆς υἰοθετεῖται ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραώ, στ. 5 10. 2ον. Φυγὴ τοῦ Μωϋσέως εἰς γῆν Μαδιάμ στ. 11-20. α') Ἐπέμβασις τοῦ Μωϋσέως πρὸς προστασίαν τῶν ὁμοφύλων του, στ. 11-12. Πρῶξ. 7,23. β') Ἡ φυγὴ του, στ. 13-15. γ') Ὁ Μωϋσῆς και αἱ θυγατέρες τοῦ Ῥαγουήλ—Ἰσθόρ, στ. 16-20. 3ον. Ὁ Μωϋσῆς νυμφεύεται τὴν Σεπφώραν· ὁ Θεὸς ἀκούει τοὺς στεναγμοὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν, στ. 21 25: α') συγκατατίθεται νὰ κατοικήσῃ μετὰ τὸν Ἰσθόρ, στ. 21α· β') νυμφεύεται, στ. 21β γ') ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Μωϋσέως, στ. 22. δ') στεναγμὸς, στ. 23α. ε') Ὁ Θεὸς ἀκούει τὸν στεναγμόν: ὁ κώδων τῆς ἀπελευθερώσεως ἤχη, στ. 23β-25.

Γ'. Κλήσις τοῦ Μωϋσέως και ἐπάνοδος
εἰς Αἴγυπτον: 3,1-4,31.

1ον. Ὁ Θεὸς ἐμφανίζεται εἰς τὸν Μωϋσέα εἰς τὸ ὄρος Χωρηβ, στ. 1-6. α') Ἱστορικὴ εἰσαγωγή, στ. 1. β') Ὁ καιόμενος βίτρος, στ. 2 β. γ') Ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτεται εἰς τὸν Μωϋσέα, στ. 4 6. 2ον. Ὁ Θεὸς ἀναγγέλλει εἰς τὸν Μωϋσέα ὅτι ἐξέλεξεν αὐτόν, ἵνα ἀπελευθερώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτας, στ. 7-10. α') Ὁ οἶκτος τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν λαόν του, στ. 7-9. β') Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Μωϋσέως, στ. 10. 3ον. Αἱ ἐνστάσις τοῦ Μωϋσέως, στ. 11-14. α') Πρῶτη ἐνστάσις, γενική: «τίς εἰμι ἐγώ...», στ. 11-12 β') Δευτέρα ἐνστάσις: ὅταν θὰ με ἐρωτήσουν, ποῖός σε ἀποστέλλει, κτὶ ἐρῶ πρὸς αὐτούς», στ. 13-14 4ον. Ὁ Θεὸς ἐξηγεῖ λεπτομερέστερον τὴν φύσιν τῆς ἀποστολῆς του, στ. 15 24. α') Τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως, στ. 15. β') Ὁ Θεὸς ἐντέλλεται εἰς τὸν Μωϋσέα ὅσα θὰ εἴπῃ εἰς τὴν «γερουσίαν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ», στ. 16-17. γ') Ὁμοίως, ὅτι θὰ εἴπῃ εἰς τὸν Φαραώ, στ. 18. δ') Προλέγει τὰς ἀρνήσεις τοῦ Φαραώ, και τὰ φρικτὰ μέτρα διὰ τῶν ὀποίων ἐπὶ τέλους θὰ ἐπιτευχθῆ ἡ συγκατάθεσις του, στ. 19-20. ε') Ἀντισταθμίματα τὰ ὁποῖα ὑπόσχεται εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας διὰ τοὺς ἐν Αἴγυπτῳ διωγμούς, στ. 21-22. 5ον. Τρία λαμπρὰ σημεῖα πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Μωϋσέως, 4,1-9. α') Τὸ πρῶτον σημεῖον: μεταβολὴ τῆς ποιμενικῆς ῥάβδου εἰς ὄφιν, στ. 1-5 β') Τὸ δεύτερον σημεῖον: ἡ θεραπεία τῆς αἰφνιδίως λεπτωθεῖσης χειρὸς του, στ. 6-8. γ') Τὸ τρίτον σημεῖον: μεταβολὴ τοῦ ὕδατος εἰς αἷμα, στ. 9. 6ον. Ὁ Θεὸς αἶρει τοὺς τελευταίους δισταγμοὺς τοῦ Μωϋσέως, δίδων

εἰς αὐτὸν βοηθὸν τὸν Ἀαρών, στ. 10-17. α') Τετάρτη ἔνστασις, τοῦ Μωϋσέως, στ. 10-12: ἰσχυροφνία καὶ βραδυγλωσσία. β') Πέμπτη ἔνστασις, στ. 13-17. 7ον. Ὁ Μωϋσῆς ἐκκινεῖ διὰ τὴν Αἴγυπτον, στ. 18-20. α') Ἡ συγκατατάξεις τοῦ Ἰσθμοῦ, στ. 18. β') Ὁ Θεὸς ἐπισπεύδει τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μωϋσέως διὰ τὴν Αἴγυπτον, στ. 19. γ') Ἡ ἐκκίνησις οἰκογενειακῶς, στ. 20. 8ον. Τρία ἐπεισόδια τοῦ ταξιδίου, στ. 21-28. α'). Πρῶτον ἐπεισόδιον: Σύστασις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Μωϋσέα σχετικῶς πρὸς τὸν Φαραῶ, στ. 21-23 β'). Δεύτερον ἐπεισόδιον: ἡ περιτομὴ ἐνός ἐκ τῶν υἱῶν του στ. 24-26. γ'). Τὸ τρίτον ἐπεισόδιον, στ. 27-28: Ὁ Θεὸς στέλλει τὸν Ἀαρὼν εἰς συνάντησιν τοῦ Μωϋσέως, Ἡ συνάντησις.—9ον. Ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς δέχεται μετὰ χαρᾶς τὸν Μωϋσέα καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Θεόν, στ. 29-31.

E. I. K.

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΙΦΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΦΩΣ

Αἱ ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος εἰμφορεῖ νὰ προσπορισθῇ ἀβοήθητος, ἦτοι μὲ μόνας τὰς ἰδικὰς του πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις, ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς περὶ αὐτὸν φύσεως καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, παρ' ὅλην τὴν ἀμηχανίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ τῷ γεννήσουν αἱ πέριξ του καὶ ἐντός του ἀλληλοσυγκρουόμεναι φυσικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀντιθέσεις,—αἱ ἀλήθειαι, λέγομεν, περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ, τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς πέραν τοῦ τάφου τύχης του, ἀποτελοῦν σπουδαῖον ἀπόκτημά του διὰ τὴν ρύθμισιν τῆς ἐπιγείου ζωῆς του. Εἶνε ὅμως ἐπ' ἴσης ἀναντίρροτον γεγονός, ὅτι δὲν μένει ἀπὸ αὐτὰς τελείως ἱκανοποιημένος. Μόρως ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως. Τί εἶνε τὰ ἐκάστοτε ὑπὸ ἰσχυρῶν φιλοσοφικῶν διανοιῶν ἐπινοούμενα φιλοσοφικὰ συστήματα, αἱ ποικίλαι κοσμοθεωρίαι, εἰ μὴ ἐκδηλώσεις μὴ ἱκανοποιήσεως ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας ἀνθρωπίνως ἀποκείρας ἐπιλύσεως τῶν θεμελιωδῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑπάρξεως, καὶ προσπάθειαι ἀγωνιώδεις πρὸς εὐρεσιν νέας μᾶλλον ἱκανοποιητικῆς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὁδοῦ;

Ποῖοι δὲ εἶνε οἱ λόγοι τῆς ἀτελείας καί, ἐπομένως, τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ἀληθειῶν ποὺ προσπορίζεται ὁ ἄνθρωπος μόνος του;

Πρῶτον τὸ ποῖον τῶν πηγῶν ἀπὸ τὰς ὁποίας τὰς ἀντλεῖ. Εἶνε δὲ αἱ πηγαὶ αὐταὶ ἀφ' ἐνός μὲν ὁ κόσμος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ ἴδιος ἑαυτός του. Ἄλλ' αἱ πηγαὶ αὐταὶ καὶ ἀτελεῖς εἶνε καὶ πολλαῖς θολαί. Διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι καὶ ὁ κόσμος «ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται», καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τέλειος. Ἡ διάνοιά του, πεπερασμένη καὶ ἀσταθής, διαρκῶς σφάλεται καὶ περιπλανᾶται καὶ ψηλαφᾷ, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ ποικιλία τῶν ἀνθρωπίνων φιλοσοφημάτων, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ἄρνησιν τῶν προηγουμένων. Καὶ ἡ καρδία του δὲ ἐκδηλοῦται πλειστάκις εἰς συναισθήματα ἀσαφῆ καὶ ἀόριστα, καὶ ἡ θρησκευτικὴ τῆς δ' ἐκδήλωσις περιοριζομένη εἰς ἐνστικτώδη μορφήν ἐκφράζεται εἰς ποικίλιαν θρησκευμάτων ἀφελοῦς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μορίας. Δὲν εἰμποροῦν,

λοιπόν, νὰ προσπορίσουν εἰς τὸν βασανιζόμενον ἀπὸ τὴν γνωστικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν δίψην ἄνθρωπον τὴν ὅλην ἀλήθειαν ποὺ μὲ τὴν ἀγωνίαν ζητεῖ, καὶ ἡ τμηματικὴ δὲ καὶ ἀποσπασματικὴ γνώσις ποὺ τῷ παρέχουν δὲν ἱκανοποιεῖ τὴν ψυχὴν του.

Δεύτερον, αἱ περὶ Θεοῦ καὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἀλήθειαι τῆς φυσικῆς ἀποκαλύψεως εἶνε κυρίως ἀλήθειαι φιλοσοφικαί, ἦτοι ἀποκνήματα τῆς καθαρᾶς λογικῆς, ἐπομένως ἀφρημέναι, θεωρητικαί, καὶ ψυχραὶ, ὡς τοιαῦται δὲ δὲν ἀποβαίνουν κτήμα κοινὸν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἐκλεκτῶν τινων μόνον διανοιῶν, καὶ διὰ τοῦτο, ἐνῶ τὸ θρησκευτικὸν ἐνστικτοσφικὸν εἶνε πανανθρώπινον κτήμα, μία καθαρῶς φιλοσοφικὴ θρησκεία θὰ ἀπέβαιεν ἀριστοκρατικὴ, διότι θὰ ἦτο κλήρος ὀλίγων φιλοσοφικῶν διανοιῶν. Ἄλλὰ εἰς Θεὸς τῆς ἀφαιρέσεως καὶ τῆς θεωρίας κατ' ἀνάγκην θὰ εὐρίσκετο τόσον ὑψηλὰ καὶ μακρὰν, θὰ ἐχωρίζετο δὴλα δὴ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν ἀπόστασιν, ὥστε θὰ ἦτο δι' αὐτὸν ἕξις καὶ ἀπόστατος, ἐνῶ τὸ ἀνθρώπινον πλάσμα τὸν θέλει πλὴν πλησίον του, νὰ τῷ ἀποτελεῖ τὸν λόγον, νὰ ἀκουσθῇ ἀπ' αὐτὸν καὶ νὰ τίχη τῆς βοήθειας καὶ προστασίας του, διὰ νὰ λυρωθῇ ἀπὸ τὸ βασανίζον αὐτὸ κακόν.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ. Ὁ ἄνθρωπος αἰσθανόμενος ἑαυτὸν κύπτοντα ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ κακοῦ, δὲν κατορθώνει νὰ εὐρη μόνος του τὸ μέσον τῆς λυτρώσεώς του, εἰς ὁποιαδήποτε δὲ ἐξίλαστικὰ μέσα καὶ ἂν καταφεύγει, δὲν ἐπιτυγχάνει τὴν χειροφίτησίν του, δυσφορεῖ διὰ τὴν παράτασιν τῆς αἰχμαλωσίας του, καὶ ἀγωνιᾷ μηδαμόθεν βλέπων παρεχομένην βοήθειαν πρὸς αὐτόν.

Εἶνε, κατὰ ταῦτα, ἀτελεῖς καὶ ἀνεπαρκεῖς αἱ ἀλήθειαι ποὺ ἀποκτᾷ ὁ ἄνθρωπος μόνος μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας του καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἱκανοποιεῖται οὔτε λογικῶς, οὔτε συναισθηματικῶς. Ἡ φυσικὴ του θρησκεία τὸν ὀδηγεῖ μέχρι τινὸς μόνον, καὶ τὸν ἀφίει εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ἀπογοητευμένον καὶ ἀποκαρδιωμένον, διότι ἀνεκάλυψε μὲν τὸν Θεόν, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρει τί εἶνε· ἐφθασε μέχρι τῆς ιδέας τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ εὐρη ποῖον εἶδος εἶνε αὐτὴ ἡ ἀθανασία. Ἡ ψυχὴ του διψᾷ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν πλήρη ἀλήθειαν, νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀπὸ τὸ ἡμίφως εἰς τὸ πλῆρες φῶς, νὰ τῷ δοθῇ ἡ δύναμις ἡ ἀπολυτρωτικὴ ἀπὸ τὸ κακόν. Ἐφ' ὅσον δὲ ἀδυνατεῖ νὰ τὰ προσπορῇ μόνος του, ἔρχεται νὰ τὰ εἰσάγῃ αὐτὸς ὁ Θεός, τὰ λαμβάνει δὴλα δι' ὑπερφυσικῆς ὁδοῦ, ἀποτελεῖ ἄρα ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ὑπερφυσικὴν ἀποκάλυψιν.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΒΛΑΧΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ

(Γέλο)

Κεφάλαιον ε'. Κανόνες κοινοὶ περὶ τῆς διδασκείας.

Οἱ διδάσκοντες τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἢ αἱ τὸ λεχθὲν ἐξηγοῦσιν Εὐαγγέλιον ἢ ὁρτὸν τι ἢ ἐν Κυριακῇ ἢ ἐν ἑορτῇ δεσποτικῇ ἢ θεομητορικῇ ἢ τῶν ἁγίων ἱεραρχῶν, ἀποστόλων, μαρτύρων ἢ ὁσίων, ὧν ἡ σύνθεσις ἐστὶν ἀφορὸς καὶ πύργος.

Οἱ διδάσκοντες περὶ ἄλλαν τὸ προκείμενον Εὐαγγέλιον ἀσθενῶς ἐνεργοῦσι καὶ ἀπραγμῶνως ἐπιχειροῦσιν.

ται· τὸ γὰρ προκείμενον Εὐαγγέλιον διαφόρους περιέχει ὑποθέσεις καὶ μιᾷ διδασκίᾳ τοσαύτην ὕλην διαπεράσει ἀδύνατον· καὶ γὰρ οὕτως ἐπὶ ἡγετορικῆ ἡγεσίᾳ σθαι δυνατόν ἐστίν, οὕτως περιγραφὴν ποιῆσαι, (ὅπως ἀναγωγὴν ἢ ἀλληγορίαν ἢ τροπικολογίαν φέρειν, ἀλλ' ἢ μόνον γραφικὴν ἐξήγησιν, ἣς οὕτως ἡδονὴν τοῖς ἀνοήτοις, οὕτως ἐπιπέδον χάριν ἐκφέρει, ἀλλὰ μόνον ἀηδίαν γενεῖ τοῖς ἀκούουσι καὶ μόχθον πολὺν ἐπιστάνει τῷ λέγοντι, οὗ χάριν ἔγωγος τοῖς διδάσκουσι παραινῶ μὴ ἐπιχειρῆν τοῖς τοιούτοις δυσχερῆσι τῶν μόχθων, ἐξ ὧν οὕτως κλέος ὁ διδάσκων ἀποκτήσει, οὕτως οἱ ἀνοήτοις ὠφέλειαν ἔξουσιν· ἡ γὰρ παράφρασις τοῦ Εὐαγγελίου οὐ δὴ ὁρος, ἀλλὰ γραμματικῶς πέφικεν ἰδίᾳ διὰ τὸ ταπεινὸν τῆς ὁμήσεως καὶ ἀπλοῦστατον τῶν νοημάτων. Τηρητέον ὅτι τινὰ τῶν εὐαγγελικῶν κεφαλαίων ἀναγινωσκόμενα πολλάκις περιέχουσιν ἱστορίαν, οἷον τὸ τοῦ ἐν Καιρῷ γάμου, ἐνθα ζητητέον ἐστὶ ποῦ ἐγένετο τὸ θαῦμα, οἱ κεκλημένοι, ἡ μεταβολὴ τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον, ἡ παρακλήσις τῆς παρθένου πρὸς τὸν Κύριον. Ὁμοίως καὶ τὸ τοῦ Λαζάρου, εἴπερ ἐν Βηθανίᾳ ἀνέστη παρόντων τῶν Ἰουδαίων μετὰ τοσαύτης περιεπέσεως. Ἐπι τὰ τοῦ σωτηρίου πάθους Εὐαγγέλια, τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς ἀναλήψεως, ἐν οἷς κοινὴν κατὰ τὴν ἀνεξήγητον, δεῖ δὲ πάντα εἰπεῖν, ἀλλὰ μετὰ βραχυλογίας καὶ ἀγχινοίας ὥστε ἀηδίαν μὴ φέρειν τὴν διήγησιν, ἀλλὰ ἀνομιμωμένως διὰ τύπων, ὁμήσεων, διδασκαλιῶν καὶ ἐξηγήσεων τῶν πάντων ἐκλελεγεμένων συμπλέκειν τὴν διδασκίαν.

Οἱ διδάσκοντες περὶ τὸν ῥητὸν εὐαγγελικὸν δεῖ συντιθέναι τὰς διδασκίαις, ὡς περ ἐρρέθη ἀνωτέρω ἐν τοῖς προτεθείσι κεφαλαίοις.

Οἱ διδάσκοντες ἐν τῇ δεσποτικῇ ἐφορτῇ δεῖ τὸ τῆς ἐφορτῆς φιλοσοφεῖν ἐν τῷ πρώτῳ μέρει ῥητορικῶς τε καὶ διδασκαλικῶς, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μέρει περιέχειν τὰ τῆς ἐφορτῆς ἠθικῶς, οἷον ἐν τῇ ἀναστάσει τοῦ Κυρίου δεῖ περὶ τὸ πρῶτον μέρος, προκείμενον τοῦ ῥητοῦ «καὶ ἰδίᾳ τὴν τρίτην ἡμέραν ἄγει σήμερον» διᾶξει κατὰ τὸ πρῶτον μέρος διὰ τὴν ἀνέστη τριήμερος, δογματικῶς διὰ τὸ τρισυπόστατον τῆς θεότητος, ἀναγωγικῶς διὰ τὸ τριμερὲς τῶν ἱεραρχιῶν, οἷον τρεῖς προσεκινῶν αὐτῷ κατὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας, καθὰ φησὶν Ἄθανάσιος, ἀλληγορικῶς πρὸς ἀγιασμόν τῶν οὐρανίων, ἐπιγειῶν καὶ καταχθονίων, ἃ εἰσι τὰ τρία μέρη τοῦ παντός κόσμου διατείνων τὸν λόγον τοῖς τῆς ῥητορικῆς κάλλεσιν. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μέρει δεῖξας ὅτι ἀνέστη τριήμερος πρὸς τὸ ἀνεγείραι ἡμᾶς ἐκ τῆς προσβολῆς, συγκαταθέσεως καὶ ἀμαρτίας ἢ πρὸς τὸ ἀνακαινίσαι τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα καὶ ἅπαν τὸ σύνθετον ἢ πρὸς τὸ ἐλευθερώσαι ἡμᾶς τῶν τριῶν ἡμῶν ἐχθρῶν τοῦ διεβόλου, τοῦ κόσμου καὶ τῆς σαρκός. Καὶ οὕτως καὶ ἐν ταῖς ἐτέραις δεσποτικαῖς τῶν ἐφορτῶν ἐργάζεται κατὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰ ῥητὰ ὁ διδάσκων.

Οἱ διδάσκοντες ἐν ταῖς θεομητορικαῖς ἐφορταῖς δεῖ προτιθέμενοι τὸ ῥητὸν ἐκ τοῦ τυχόντος τῆς θεομητορίας Εὐαγγελίου ἐκφέρειν τὰς ἐξηγήσεις ἐν τῷ πρώτῳ μέρει καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει μὴ ἐπάγειν ἠθικόν, ἀλλὰ μόνον ἐγκώμιον τῆς παρθένου, παραινῶν τοὺς

ἀνθρώπους ἅπαντας τιμᾶν καὶ δοξάζειν τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Οἱ διδάσκοντες ἐν ταῖς τῶν ἁγίων ἐφορταῖς ἢ διδάσκουσιν ἐν μὲν τῷ πρώτῳ μέρει ἐκ τοῦ ῥητοῦ τοῦ ἐκείνου Εὐαγγελίου, ἐν δὲ τῷ β' περὶ τῆς ἐκείνου ἱστορίας καὶ ἐπαίνου ἢ ἐν τῷ α' καὶ β' μέρει τῶν κατ' ἐφορτῶν τῶν ἁγίων. Εἰ μὲν διδάσκουσιν ἐν τῷ α' μέρει τὸ τοῦ Εὐαγγελίου ῥητὸν, ἐν δὲ τῷ β' τῶν ἁγίων τὰ κατορθώματα, ὅπερ ἐστὶν ἐθαδὲς καὶ καλῶς λογισθέν, δεῖ λαβεῖν τὸ προοίμιον ἐξ ὑποθέσεως ὑπογραφικῆς δυνάμενον καὶ τῷ εὐαγγελικῷ ῥητῷ καὶ τῷ ἐφορταζομένῳ ἁγίῳ ἐφαρμόσαι, οἷον ἐν τῇ ἐφορτῇ τοῦ μεγάλου Σπυριδωνος προκείμενου τοῦ ῥητοῦ «ἐστὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινῶ», λαμβάνεται τὸ προοίμιον ἐκ περιγραφῆς τοῦ ἡλίου. Ὁ ἡλιός ἀναβὰς ἐκ τῆς ἀνατολῆς διεπέρασε τὰ δώδεκα ζῶδια καὶ ἦλθεν ἐν μεσουρανήματι, τὰ πάντα βλέπων καὶ ὑπὸ πάντων θαυμαζόμενος. Ὁ ἡλιός ἐστιν ὁ Χριστός, ὅστις ἐγεννήθη ἐκ τῆς ἀνατολῆς, τῆς ἁγίας Θεοτόκου, διεπέρασε συνάξας τοὺς δώδεκα πνευματοφόρους ἀποστόλους καὶ ἐστὶ ἐν μεσουρανήματι, ἐν τῇ σταθερότητι τῆς κατασκευασθείσης ὑπ' αὐτοῦ ἐκκλησίας πάντας φυλάττων καὶ ὑπὸ πάντων δοξαζόμενος. Οὕτω καὶ ὁ θαυματουργὸς Σπυριδων γεννηθεὶς ἐξ ἀνατολῆς, τῆς ὁρθοδόξου πίστεως, διεπέρασε τὰ δώδεκα ζῶδια κηρύξας τὰ δώδεκα ἔθνη τῆς πίστεως τῶν πνευματοφόρων ἀποστόλων. Βλέπει πάντας θαυματοργῶν καὶ ὑπὸ πάντων τιμώμενος. Εἶτα ἐν μὲν τῷ α' μέρει γίνεται ἡ τοῦ ῥητοῦ ἐξήγησις καὶ ἐν τῷ β' τὰ τοῦ ἁγίου κατορθώματα. Εἰ δὲ γίνεται ἅπαντα ἡ διδασκίαις περὶ τοῦ ἐφορταζομένου ἁγίου, οὐ δεῖ κατ' ἐμὲ τὸ ῥητὸν ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου λαβεῖν, ἀλλ' ἐκ τῶν ῥήσεων τῶν προφητῶν ἢ τοῦ Σολομῶντος ἢ τοῦ Σεραφίμου, οἷον ἐπὶ μὲν ἀποστόλου ἐστὶ τὸ ῥητὸν «εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν», εἰ μὲν ἱεράρχης «οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην», εἰ δὲ μάρτυς, «δικαίος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει», εἰ δὲ ὅστις «καυχῶνται ὅσοι ἐν δόξῃ». Καὶ ἕτερα μύρια εὐρισκόνται ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ τῇ τε παλαιᾷ καὶ τῇ νέᾳ καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἱερᾷ Ἀποκαλύψει, πλην ὁ ἀγχινοὺς διδάσκαλος καὶ ἐκ τοῦ ἀναγνωσθέντος Εὐαγγελίου δύναται λαβεῖν τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰ ῥητὰ.

Εἰ δὲ τύχει ἐφορτὴ ἐν Κυριακῇ, ἐνθα προηγείται τὸ τῆς Κυριακῆς Εὐαγγέλιον, ἐξετάσαι δεῖ τὰ ῥητὰ ἀμφοτέρων τῶν Εὐαγγελίων καὶ συμφωνῆσαι τὸ τῆς Κυριακῆς καὶ τὸ τοῦ ἐφορταζομένου ἁγίου. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ἐὰν τύχη ἢ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐφορτὴ ἐν τινὶ Κυριακῇ τῆς Τεσσαρακοστῆς ἢ ἐν τῇ τῶν Βατῶν Κυριακῇ ἢ ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, δεῖ συναρμόσαι τὰ ῥητὰ. Εἰ μὲν γὰρ κατὰ τὴν τετάρτην Κυριακὴν τύχει, δεῖ μὲν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Κυριακῆς λαβεῖν τὸ «Πιστεύω Κύριε», ἐκ δὲ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὸ «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ὄημά σοι». Εἰ δὲ κατὰ τὴν πέμπτην Κυριακὴν ληφθήσεται τὸ ῥητὸν ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου, «τὸ δὲ καθίσει ἐκ δεξιῶν μου ἢ ἐξ ἐξωνύμων μου οὐκ ἐστὶν ἕμῳ δοῦναι» καὶ ἐκ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ «καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαβὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ». Εἰ δὲ ἐν τῇ Κυριακῇ τῶν Βατῶν, ληφθῆ-

σεται μὲν τὸ ζῆτὸν τὸ «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος» καὶ ἐκ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ «εὐλογημένη σὺ ἐν γυνυξί». Εἰ δὲ ἐν τῇ Λαμπρῇ, ἔσται τὸ ζῆτὸν «καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» καὶ ἐκ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ «χαίρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ». Εἰ δὲ ἐν ἑτέρῃ ἡμέρᾳ τῆς Λαμπρᾶς «ἀπήντησεν αὐταῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων χαίρετε» καὶ ἐκ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ «χαίρε κεχαριτωμένη».

Καὶ περὶ τούτων ἄλλως...

Κ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

1. Τοῦ ποιητοῦ τῆς ἠδονῆς τὰ χεῖλη εἶναι γλυκέα, ἀλλ' ὁ πυθμὴν πικρός.
2. Ὁ θεμελιῶν τὴν ἐλπίδα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ θεμελιοῦ αὐτὴν ἐπὶ βράχῳ.
3. Ἐὰν ἀπομακρυνθέντες τῆς ἐκκλησίας δὲν εὖρωμεν ἀνάπαντι, ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς αὐτήν, ὡς ἡ περισσευὰ εἰς τὴν κιβωτὸν τοῦ Νῆε.
4. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἡ κυφὴλ φιλοπόνων ἐργατῶν καὶ οὐχὶ ἡ φωλεὰ κηφήνων.
5. Ὅπως ἔχωμεν καθαρὸς ὀφθαλμοὺς, πρέπει νὰ ἔχωμεν καθαρὰν καρδίαν.
6. Τὸ ἐλατήριον εἶναι τὸ ἀληθὲς μέτρον τῆς δξίας πάσης πράξεως.
7. Ἡ ἐμμονὴ ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ σκληρύνει τὴν καρδίαν.
8. Οἱ ἔπαινοι τοῦ ὄχλου διαλύονται συνήθως ὡς οἱ ἀτμοί.
9. Ὅταν τὰς πράξεις συνοδεύῃ ἡ ταπεινοφροσύνη, ἐξυψοῦ αὐτάς.
10. Εἶναι σφάλμα νὰ ἐξαρτῶ τις τὴν δξίαν τῆς προσευχῆς ἐκ τῆς διαρκείας τῆς.
11. Ἡ μετὰ χαρᾶς παρακολούθησις τῆς λατρίας εἶναι ἐνδειξίς τῆς ἐν ἡμῖν ἐνοικουήσεως χάριτος τοῦ Θεοῦ.
12. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἐλπίς τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ τὸ καταφύγιον τοῦ δικαίου.

Κ. Ι. Δ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Μία σύστασις.

Ἐγκριτον καὶ πράγματι πνευματῶδες καὶ ἀπὸ ἐπόψεως λαογραφικῆς χρησιμώτατον ἐπαρχιακὸν σατυρικὸν φύλλον ἐξ ἀφορμῆς τῶν πασχάλιων ἐορτῶν ἐδημοσίευσεν ἐπὶ θεμάτων εὐαγγελικῶν σατυρικὰ ἄρθρα, διὰ τῶν ὁποίων προκαλεῖται θυμηδία οὐ μόνον ἀνάμοστος, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλῶς βλαπτικῆ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τοῦ ἀναγνωστικοῦ του κοινοῦ. Ἡ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ εἶνε τόσον πολὺ πλευρος καὶ ἀνεξάντλητος εἰς γελοιογραφικὴν ἐκμετάλλευσιν πρὸς ὠφέλιμον πνευματικὴν ἀναψυχὴν καὶ διόρθωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ἀτελείας, ὥστε νὰ ἐπιβάλλεται ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν κύκλον τῶν θεμάτων ἐκείνων, ἀπέναντι τῶν ὁποίων ἡ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ λαμβάνει στάσιν προσοχῆς, διότι προκαλοῦν τὴν εὐλάβειαν τῆς καρδίας ὡς ὑπερκόσμη καὶ ὑπερανθρώπινα. Ὑπάρχουν τόσαι ἀφορμαὶ προσβολῆς καὶ διασείσεως τοῦ τόσον λεπτεπιλέπτου τούτου συναισθήματος, τὸ ὁποῖον καλεῖται θρησκευτικότης, ὥστε ἄς μὴ προστίθεται καὶ ἡ περὶ ἧς ἡ παροῦσα παρατήρησις, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον εἶνε καὶ ἡ μᾶλλον ἐπικίνδυνος ὡς ἐπιδρωσα ἀσυναισθητικῶς ἕνεκα τοῦ ἰδιάζοντος τρόπου τῆς ἀρθρογραφικῆς διαπραγματεύσεως. Ἄς ἀφίση, λοι-

πόν, τὴν θεολογίαν ὁ «εἰρασιτέχνης» τῆς τοῦ «Τριβόλου» καὶ ἄς ἐπαπέλθῃ εἰς τὰ ἄλλα του θέματα.

Αἱ δμολογίαι.

Πρόκειται περὶ τῶν δμολογιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προβαίνουν μετανοοῦντες Ἕλληες κομμουνισταί. Τί εἶνε ὁ κομμουνισμὸς καὶ οἱ θιασῶται τῆς ἀπαισίας αὐτῆς «ἰδεολογίας», ἡ ὁποία κατὰ θεῖαν παραχώρησιν ἐξεργάη κατὰ τὴν ἐποχὴν μας ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ποῖα τὰ ἀποτελέσματα του ἐκ τῆς τεραστίας ἀποπειρας ἐφαρμογῆς του καὶ ποῖα ἡ ἔκτασις τοῦ ἐξ αὐτοῦ δλέθρου, πάντα ταῦτα ἀπέβησαν σήμερον τόσον γνωστὰ ἐκ τε τῆς τεραστίας κομμουνιστικῆς καὶ ἀντικομμουνιστικῆς φιλολογίας καὶ ἐκ τῶν αὐτοπροσώπων ἐντυπώσεων καὶ δοκιμῶν, ὥστε οὐδὲν, κυρίως εἰπεῖν, προσθέτουσι αἱ ἐκάστοτε δημοσιεύμεναι δμολογίαι τῶν μεταμελουμένων ἑλλήνων. Ἐπειδὴ δμοως φαίνεται νὰ ὑπάρχουν ἀκόμη ἀπλοῦκοί, ἰδίως ἐκ τῶν τάξεων τῆς νεολαίας, εὐκόλως παρασυστρεμένοι ὑπὸ ἐπιτηδελίων ἐκμεταλλεῖων τῆς ἀφελούς ἀπειρίας, αἱ τόσον ἀποκαλυπτικαὶ δμολογίαι αὐταὶ ἀποτελοῦν πολὺτιμα μαθήματα, δι' ὧν πληροφροῦνται οἱ ἀγνοοῦντες ποῖα ἰδιοτέλεια, πόση διαφθορά, κακοήθεια, ἀναληθσία, ἀπανθρωπία, πόσος ἐν γένει ἀντικοινωνικὸς βόρβορος κρύπτεται ὀπισθεν τῆς περιλαλήτου κοινωνικῆς «ἰδεολογίας», ἡ ὁποία, ἄλλως τε, καὶ αὐτὴν τὴν κομμουνιστικὴν θεωρίαν δὲν δικαιούται νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει πνευματικὴν τὴν προέλευσιν καὶ τὴν φύσιν τῆς, ἀλλ' εἶνε καὶ αὐτὴ προτὸν ἀπλῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν.

*

Ὁ Ἰνδὸς αἰδεσ. Κάνων Ratnam Asirvadani Manuel, ἐπισκεφθεὶς ἐσχάτως τὸ Λονδίνον, εἰς δηλώσειε του εἶτε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά: «Ἡμεῖς οἱ Ἰνδοὶ χριστιανοὶ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν χωρὶς σᾶς, ἀλλὰ καὶ σεῖς ἴσως δὲν ἀντιλαμβάνεσθε σαφῶς διὰ οἱ ἄγλοι χριστιανοὶ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε χωρὶς ἡμᾶς. Σεῖς ἔχετε μόνον τὸς μισὰς χριστιανικὰς ἀστάς, καὶ δὴ τὰς ἀρρενωπάς, ἡ οἱ τὸ θάρρος, τὴν δύναμιν, τὴν ἀλήθειαν, τὴν εὐκρίνειαν. Ἡμεῖς, ἐξ ἄλλου, ἔχομεν τὸς ἄλλας μισὰς, τὰς θηλυπραεῖς: τὴν περότητα, τὴν ὑπομονήν, τὴν χάριν, τὴν ταπεινοφροσύνην. Ἐξίθεα ἀπὸ φύσεως λαὸς πολὺ συναισθηματικὸς. Ἐσχάτως, ὅταν ἀνεγίνωσκον τὰς ὄρας τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, πολὺ ἔδυσκολεύθη νὰ ἀνακόψῃ τὸ κλάμμα τῆς ἐκκλησιασματος. Ἡλθον μόνον διὰ νὰ κλαύσω, καὶ θὰ ἔκλαιον ἐπὶ ὅλον τὸ τρίωρον ἐὰν δὲν ἀνελάμβανον νὰ τοὺς σταματήσω. Σεῖς εἰσθε ὅλας διόλου διαφορετικοί. Θὰ ἔπρεπε νὰ διδαχθῆτε πῶς νὰ κλαίετε, ἔστω καὶ ὀλίγον». Ὁ αἰδεσ. Μανουὴλ ἐχαρκτηρίσας περαιτέρω τοὺς ἄγγλους ὡς Μίαν αὐτοπειθαρχικούς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς γερμανοὺς, τῶν ὁποίων τὴν πειθαρχίαν εὐρίσκει μηχανικήν.

*

Τὸ Γραφεῖον τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «Pro Deo» Ἐπιτροπῆς ἀπήντησε πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν τὸ ἀκόλουθον ἔγγραφον: «Κύριε Πρόεδρε, Τὸ Γραφεῖον τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς «Pro Deo», ὡπερ ἀποτελεῖται ἐκ χριστιανῶν ἀνηκόντων εἰς τὰς τρεῖς μεγάλας Ἐκκλησίας, θεωρεῖ καθήκον του νὰ ἐπιστήσῃ ἐπὶ ἀπαξ τὴν προσοχὴν τοῦ Συμβουλίου τῆς Κ. τ. Ε. ἐπὶ τῆς ἀπαράδεκτου καταστάσεως ἐν ἣ εὐρίσκονται οἱ χριστιανοὶ ἐν τῇ σοβιετικῇ Ρωσίᾳ καὶ τῇ ἐρυθρᾷ Ἰσπανίᾳ. Παρὰ τὰς διαψεύσεις τῶν κυβερνήσεων τῆς Βαλκάνιας καὶ τῆς Βορροκλώνης, οἱ κατὰ τῶν πιστῶν διωγμοὶ ἐξασκοῦντο ἐφ'

δλης τῆς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν χώρας Ἡ ἄσκησης τῆς λατρείας κατέστη σχεδὸν ἀδύνατος, αἱ φυλακαὶ εἶνε ὑπερπλήρεις κληρικῶν καὶ πιστῶν, ὧν ἡ σφαγὴ ἀπειλεῖται καθ' ἑκάστην. Ἐν τῇ Ρωσίᾳ τῶν Σοβιέτ ὑπὸ τὴν διαύθυνσιν τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως οἱ θρησκευτικοὶ διωγμοὶ ἐνετάθησαν κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας. Εἶνε πανκοίως γνωστὸν ὅτι αὐτοὶ ὁ Τρότσκι εἶνε ἀμείλικτος διώκτης τῆς θρησκείας ἐν τούτοις συλλαμβάνουν καὶ φοιτῶν κληρικούς ἐπὶ τῇ φασιστικῇ κατηγορίᾳ ὅτι εἶνε ὁπαδοὶ τοῦ Τρότσκι. Δύο ἐπίσκοποι, ὑπὲρ τοῦ 210 ἱερεῖς συνελήφθησαν, τινὲς δ' ἐξ αὐτῶν καὶ ἐθανατώθησαν. Χιλιάδες ἄλλων ἀπὸ πολλοῦ εἶνε ἐγκάθειρτοι, μὴ ἐλπίζοντες ὅτι θὰ ἐλευθερωθῶν μίαν ἡμέραν. Αἱ ἀρχαὶ καταδιώκουν τοὺς κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοὺς βαπτίζοντας τὰ γνήσια τῶν χριστιανικῶν οικογενειῶν πάντα ταῦτα εἶνε γνησιότα βεβαιούμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισήμου ὄργανου «Πράβδα». Ταῦτοχρόνως ἡ ἔνθεος τῶν αγωνιστῶν ἀθέων ἀναδιοργανοθεῖσα τυγχάνει τῆς ὑλικῆς ὑποστηρίξεως τῆς κυβερνήσεως. Οὕτω εἶ εἰς ἀποδεδειγμένον ὅτι ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ρωσίᾳ καὶ τῇ ἐρυθρῇ Ἰσπανίᾳ αὐταὶ αἱ κυβερνήσεις εἶνε πλήρως ὑπεύθυνοι διὰ τοὺς θρησκευτικὸς διωγμούς. Ἐάν τὸ Καταστατικὸν τῆς Κ.τ.Ε. ὑποχρῶσθῃ τὰ μέλη τῆς νὰ ἀσφαλίσουν πλήρως τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς θρησκείας εἰς τὰς ὑπὸ τὴν ἐντολήν των χώρας, εἶνε προφανὲς ὅτι ὁ σεβασμὸς τῶν ἐν λόγῳ ἐλευθεριῶν εἶνε πολὺ μᾶλλον ὑποχρεωτικὸς δι' αὐτὰ τὰ ἴδια κράτη των ὡς μελῶν τῆς Κ.τ.Ε. Ἐλπίζομεν, κύριε Πρόεδρε, ὅτι θὰ θελήσῃτε νὰ ἐπιστήσῃτε τὴν ὑμετέραν προσοχὴν εἰς τὸ ζήτημα καὶ νὰ ἀναζητήσῃτε πάντα τὰ προσήκοντα μέτρα ὅπως τεθῇ τέτρα εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην. Αὕτη δὲν εἶνε βεβαίως δυνατὸν νὰ γείνη ἀνεκτὴ πλέον ὑπὸ τῶν χριστιανῶν, τῶν ὁποίων ἡ ὑποστήριξις εἶνε σήμερον εἰπὲρ ποτε ἀπαραίτητος εἰς τὴν Κ.τ.Ε., διακίουσαν οὕτω τὴν ὑπαρξίν των».

*

Ἐκ τοῦ εἰδικοῦ περὶ ἡμερολογίου ἐν Νέῳ Ὑόρκῳ ἐκδομένου περιοδικοῦ: Journal of Calendar reform, New York 1938 (Vol. 8 No 1 March) παραλαμβάνομεν τὰ ἐπιμοίρως ἐνδιαφέροντα περὶ παλαισημερολογικῶν ἐν ταῖς νήσοις Shetland τῆς Ἀγγλίας. Οὕτοι ἀπὸ τοῦ 1752, ὅτε ἐγένετο ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἐπέμειναν ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, μὴ δεχθέντες τὴν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τοῦ 1752 ἐπισήμως ἀποφασισθεῖσαν κοσμοθήνη των 11 ἡμερῶν. Μέχρι σήμερον δὲ, παρόλον ὅτι ἐκ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου αἱ ἡμέραι ἠξήθησαν ἀπὸ 11 εἰς 13, οὕτοι ἐξακολουθοῦσιν ἐμμένοντες εἰς τὴν παλαιὰν αὐτῶν ἀντιλήψιν, ὅτι ἐκλάπη ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτῶν ἡμερολογίου χρόνος 11 ἡμερῶν. Οὕτως ἐνῶ, ὡς λέγει τὸ ἀνωτέρω περιοδικόν, ἡ Μεγάλη Βρετανία ἔχει ἤδη ἡρμηγεῖ ἐκ τῶν μεγάλων ἐορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἔτους, οἱ ἀπόγονοι τῶν Viking, τῶν παλαιῶν δηλ. παλαισημερολογικῶν, οἱ σήμερον ἀπερμεμαχουμένους τινὰς νήσους τοῦ συμπλέγματος τῶν Shetland τῆς Μεγάλης Βρετανίας κατοικοῦντες, ἀσχονται ἀκριβῶς τῶν μεγάλων τούτων ἐορτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς λήξεως των ἐν τῇ λοιπῇ Ἀγγλίᾳ, ἥτοι τὴν μὲν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων πανηγυρίζουσι τῇ 5 Ἰανουαρίου, τὴν δὲ τοῦ Νέου Ἔτους τῇ 12 Ἰανουαρίου. Τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς νοσηρίας τῶν παλαισημερολογικῶν τούτων εἶναι ὅτι καὶ σήμερον ἐτι, μετὰ παρέλευσιν δύο περὶπου αἰῶνων, κραυγάζουσιν: «Ἀποδώσατε εἰς ἡμᾶς τὰς κλαψίτσας: 11 ἡμέρας!» Προφανῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν 11 ἡμερῶν παραμένει διὰ τοὺς φανατικούς ἀπογόνους τῶν Viking μέχρι σήμερον ἱεροῦ, ἐνῶ ὁρθότερον θὰ ἦτο ἂν ἀπῆλθον οὐχὶ 11, ἀλλὰ 13 ἡμέρας. Ἀποδείξει πόσον ὁ φανατισμὸς τυφλῶνει.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθε κατὰ τὴ λήξαν ἐβδομάδα τὴν Τρίτην καὶ τὸ Σάββατον, μὴ συνεδριάσασα τὴν Πέμπτην, ἕνεκα τῆς ἐορτῆς. Ἐκτὸς τῆς ἐπιλύσεως διαφορῶν

ζητημάτων τροχούσης ὑπηρεσίας, ἐπελήφθη τῆς μελέτης τῆς παροσκευαζομένης ἐκδόσεως τῆς Θείας Λειτουργίας μετὰ λεπτομερῶν τυπικῶν διατάξεων, εἰσηγομένου τοῦ Σεβ. Φιλίππου καὶ Νεαπόλεως. Ὡσαύτως κατετέθη εἰς τὴν Σύνοδον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κεφαλληνίας σχεδίου Καταστατικοῦ, ὅπερ πρόκειται νὰ συζητηθῇ κατὰ τὰς προσεχεῖς συνεδρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

—Τὴν Τρίτην συνήλθον τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τοῦ ΤΑΚΕ, τὴν δὲ Παρασκευὴν π. μ. τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ ΟΔΕΠ.

—Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐπεσκέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὁ ὑπουργὸς τῶν Θρησκευμάτων κ. Γεωργακόπουλος καὶ συνομήλῃσ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ διαφορῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

—Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐδέχθη τὴν παρελθ. Πέμπτην πρὸ μεσημβρίας εἰς ἀρκύσιν τὸν μητροπολίτην Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολύκαρον.

—Χάρις εἰς τὰ προσπαθείας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Τριφυλλίας καὶ Ὀλυμπίας ἡ ἰ. μητρόπολις ἀπέκτησεν εὐπροεσπᾶτον μητροπολιτικὸν μέγρον εἰς Κυπαρισσίαν.

—Κατόπιν συνεννόησεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μετὰ τῆς ὑπηρεσίας ραδιοφωνικῶν ἐμπομπῶν θὰ παραγορηθῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὠρισμένοι ὄροι δις τῆς ἐβδομάδος διὰ θρησκευτικὸς ὁμιλίας καὶ ἀνακοινώσεως ἀπὸ ραδιοφώνου ὑπὸ διακεκριμένων θεολόγων.

—Συνεχίζεται ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου εἰς τὴν ἰ. μονὴν Πετροῦ, αἱ δὲ σχετικαὶ ἐργασίαι προχωροῦν ταχέως. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μεταβαίνει συχνότατα εἰς τὴν μονὴν καὶ παρακολουθεῖ τὰς γινόμενας ἐργασίας.

—Τὰ Κατηχητικὰ σχολεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπεράτωσαν τὰ μαθήματά των, ὁ δὲ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη εἰς τὰς ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων ἐορτὰς τινῶν ἐξ αὐτῶν. Προσεχώσ θὰ υποβληθῇ εἰς τὴν Α. Μ. ἔκθεσις ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς δράσεως τῶν Κατηχητικῶν σχολείων κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἥτις ὑπῆρξεν ἐκτάκτως γόνιμος καὶ κατὰ πολὺ ἀνωτέρα τῆς τοῦ παρελθόντος ἔτους.

—Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἤρχισαν αἱ ἐξετάσεις τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς εἰς τὸ Ὡθεῖον Ἀθηνῶν τὰς ὁποίας παρεκολούθησαν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κεφαλληνίας. Τὴν ἐσπέραν τῆς προσεχούσης Τρίτης θὰ λήξουν αἱ ἐξετάσεις διὰ μουσικῆς ἐπιδείξεως τῶν μαθητῶν.

—Καθ' ἡ ἀναγράφει «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» Θεσσαλονίκης, περὶ λήγοντα τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον ἐπεσκέφθη τὴν μακεδονικὴν πρωτεύουσαν πενηνκοτὰς φοιτητῶν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, μελῶν τοῦ φοιτητικοῦ συλλόγου «Ἀκαδημαϊκὸς κοινωνικὸς σύνδεσμος», ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογ. Σχολῆς κ. Π. Μπρατσιώτου. Τῇ ἐπομένῃ τῆς ἀφίξεώς των παρέστησαν ἐν λειτουργίᾳ, καθ' ἣν ὁ χοροστατῶν Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος ἐν θαυμασίᾳ προσφωνήσῃ ἐξῆρε τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐπισκέψεως τῶν φοιτητῶν εἰς τὴν ἀπὸ πάσης ἐπόψεως ἱστορικατῆτην πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἀπέταυσεν εἰς αὐτοὺς πατρικὰς ὑποθήκας. Τὴν φοιτητικὴν ὁμάδα ἐδεξιῶθη καὶ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς πόλεως, ὁ δὲ Καθηγητὴς κ. Μπρατσιώτης ἐν τῷ ἀμφιθέτρῳ αὐτοῦ ὁμίλησε πρὸ πικνοῦ ἀκροατηρίου περὶ χριστιανισμοῦ καὶ πολιτισμοῦ.

—Ὁ ἔφημέριος τῆς ἐν Μονάχῳ ἑλληνικῆς ἐκκλησίας ἄρχμ. κ. Ἀβέρκιος Παπαδόπουλος, ὑποβαλὼν ἐναίσιμον ἐπὶ διδακτορικῇ διατριβῇ εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου καὶ ὑποστάς ἐπιτυχῶς τὴν προφορικὴν δοκιμασίαν ἀνυγορεύθη διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἐν Ἰερούσολυμοῖς ἐπιτροπὴ ἀντιπροσωπεύουσα πάντα τὰ χριστιανικὰ ἔθνη καὶ πάσας τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας ἐπὶ τῷ τέλει νὰ σώσῃ τὸν ναὸν τῆς Ἀναστάσεως ἐκ τῆς ἀπειλομένης καταστροφῆς, ὡς ἀναγράφει ἡ δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐκκλησίας, ἥτις παρουσιάζει τὸν κίνδυνον τόσο ἐπικείμενον, ὥστε νὰ ἐπιβάλληται ἡ ἄμεσος ἐπέμβασις

«Πρόκειται—λέγει ἡ ἔκκλησις—περὶ τῆς διατηρήσεως ἐνὸς ἱεροῦ ναοῦ, θεωρουμένου ὡς κληρονομίας τοῦ πολιτισμοῦ καὶ οὐτινος ἡ τύχη πρέπει νὰ συγκινήσῃ καὶ ἐκείνους ἀκόμη, τὸ συμφέρον τῶν ὁποίων δὲν θίγει ἡ χριστιανικὴ ἐποψις».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τὴν ἑλληνικὴν κοινότητα τοῦ Σουεξ τῆς ἐπαρχίας Λεοντοπόλεως ἐφορτάζουσαν τὴν πεντηκονταστήριδα ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της ἐτίμησαν παραστάτες κατὰ τὸν ἐορτασμόν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Νικόλαος καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Λεοντοπόλεως κ. Χριστοφόρος καὶ Πηλουσίου κ. Παρθένιος. Λόγοι κατάλληλοι τῇ περιστάσει ἐλέχθησαν, δράματα πατριωτικὰ ἐδιδάχθησαν, ποιήματα ἀπηγγέλθησαν καὶ ἐπιδείξεις μαθητικοῦ ἀθλητισμοῦ διοργανώθησαν, δι' ὅλου δὲ τοῦ πανηγυρισμοῦ διατρανώθη ὅπως ἀκριβοῦς τὸ ἔθνηκαὶ καὶ τὸ θρησκευτικὸν φρόνημα διασώζει καὶ ἡ μεγάλη ἑλληνικὴ κοινότης τοῦ Σουεξ, συνετῶς διοικουμένη ἐν τῷ λαμπρῷ συμπλέγματι τῶν ἀνά τὴν Αἴγυπτον ἀκριβοῦν ἑλληνικῶν κοινοτήτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐν Γενεύῃ ἤρξατο ἐκδιδόμενον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ρωσικὴ Ἀνακαινισίς» (Renovation Russe), ὄργανον τῆς Ρωσικῆς Ἐθνικῆς Χριστιανικῆς Κινήσεως.

—Ὁ ὁμιλος τῶν ἐν Κάρλοβιτς ῥώσων ἀρχιερέων ἀπεφάσισε τὴν ἀνά τὰς ὑπερστροφίους ρωσικὰς κοινότητας περὶφερῶν δίσκου πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν δαπανῶν τῆς μελλούσης νὰ συγκληθῇ πανρωσικῆς συνελούσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐπέστρεψε τὴν ἐν Βαρσοβίᾳ εἰς σλαβονικὴν γλῶσσαν τέλειον τῆς θείας λειτουργίας, μέχρι τοῦδε τελουμένης ρουμανικῆς. Ἡ ἀπόφασίς αὕτη ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός δι, λόγω τῆς δραστηριότητος ὑπὸ τῆς αἰρέσεως τῶν βαπτιστῶν ἀσκουμένης μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Βεσσαραβίας προπαγάνδας ρωσιστί, ἐκρίθη ἐπάναγκας νὰ ἀκροᾶται ὁ λαὸς τὰς προσευχὰς εἰς τὴν γλῶσσάν του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς σερβικῆς Ἐκκλησίας ἀναγράφει ὅτι εἰδικὴ ἀποστολὴ ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρόκειται νὰ μεταβῇ εἰς Σερβίαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Μ. τοῦ Πατριάρχου Σερβίας, ἐπὶ τῇ συγκαιρίᾳ δὲ ταύτη θὰ ἀνταλλάξασι σκέψεις περὶ διαφορῶν γενικῶν καὶ ἐπικαιρῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Περὶ τὰ τέλη παρελθόντος Ἀπριλίου ἐν Σόφίᾳ συνεκροτήθη παιδαγωγικὴ συνδιάσκεψις τῶν καθηγητῶν τῶν ἐν Σόφίᾳ καὶ Φιλιππουπόλει Ἱερατικῶν σχολῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Σμολένσκ κ. Εὐλογίου. Κατ' αὐτὴν συνεζητήθησαν διάφορα παιδαγωγικὰ ζητήματα ἀφορῶντα εἰς τὴν ἀριωτέραν ρύθμισιν τῆς ἐν τοῖς ἱερατικοῖς σεμιναρίοις διδασκαλίας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Δὸν Ἱ. Δι Λέξνια, Πίος ΙΑ' καὶ ἡ ἐγγὺς Ἀνατολή, Διάλεξις γενομένη ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας τῇ 21ῃ Μαρτίου 1938, Ἀθῆναι 1938.

Ἡ ὡς ἂν δημοσιευθεῖσα διάλεξις τοῦ παπικοῦ ἱερέως Δὸν Ἱ. Δι Λέξνια, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 16ης ἐπετείου ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως Πίου ΙΑ' εἰς τὸν παπικὸν θρόνον, ἀποτελοῦσα κατ' οὐσίαν προπαγανδιστικὸν πανηγυρικὸν τῆς ρωμαϊκῆς ἔθρας καὶ τοῦ σήμερον ἐπ' αὐτῆς καθημένου, εἶναι ἅμα πρόκλησις κατὰ τῆς ὀρθοδόξου ἔκκλησις καὶ νομίζω δι, ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία θὰ ἔδει μετὰ μείζονος προσοχῆς νὰ διέθετε τὴν αἰθουσάν της, ἵνα μὴ καθίσταται αὕτη, ἀκουσίως, ὄργανον ἀνοικεῖων προπαγανδιστικῶν σκοπῶν.

Πρὸς πίστωσιν τῶν λεγομένων μου ἀρκεῖ ἡ παράθεσις χωρίων τινῶν ἐκ τῆς διαλέξεως ταύτης. Οὕτως ὁ πάπας καλεῖται «ὁ νῦν βασιλεύων πάπας» (σ. 13), «ὁ κυρίως ἐπέχων τὰς εὐθύνas τῆς ὁρατῆς ἐκπροσωπήσεως τοῦ ἐνανθρωπηθέντος Θεοῦ, ὁ γλυκὺς ἐπὶ τῆς γῆς Χριστὸς» (σ. 11). «ἀκροαρχιερεὺς τῆς καθολικῆς οἰκουμενικῆς ἔκκλησις καὶ διάδοχος τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων» (σ. 6).

Ἡ ρωμαϊκὴ ἔθρα χαρακτηρίζεται «καθέδρα τῆς ἔκκλησις μητρὸς καὶ κεφαλῆς πασῶν τῶν ἔκκλησιῶν» (σ. 4).

Ἡ διὰ τοῦ Οὐνιτισμοῦ ἀξιοθρήνητος προπαγάνδα, ἡ παριστωμένη ὡς «ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπιμελεμένη μέριμνα διὰ τὴν διατήρησιν καὶ ἀνάθεισιν τῶν ἡδὴ καθολικῶν ἑτερορροθμῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἔκκλησιῶν» (σ. 8) χαρακτηρίζεται «τίτλος τιμῆς» (σ. 8) καὶ «ρηξικέλευθος δράσις τοῦ πάπα διὰ τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολήν» (σ. 4). Ἱησουτικώτατα δὲ ἡ Οὐνία παρίσταται ὡς δεικνύουσα «τὸ ἀμέριστον ἐνδιαφέρον τοῦ πάπα πρὸς προφύλαξιν τῆς χριστιανικῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ πάσης ἀπορροφήσεως ὑπὸ τοῦ Λατινισμοῦ» (σ. 12), καὶ συντελοῦσα εἰς ὀφέλειαν τῶν ἔκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς, αἵτινες «ἐπαναρχόμεναι εἰς τὸ πρὸ τῆς διαστάσεως αὐτῶν τῶν παπιστῶν καθεστῶς, οὐδεμίαν ἀπολύτως θὰ ὑφίσταντο ἀπώλειαν ἢ μειώσιν» τοῦνατίον θὰ ἐβλεπον τὸ γόητρον αὐτῶν αὐθνομόμενον καὶ τὴν αὐθεντίαν ἐνισχυομένην ἐκ τῆς αἴγλης, ἣν ἀκτινοβολεῖ τῆς ρωμαϊκῆς ἔθρας ἡ κατ' Ἐιρηναῖον «κρείτταν πρωτία» (σ. 14)!

Ὡς καθαρὰ δ' ὕβρις πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ἔκκλησίαν δέον νὰ θεωρηθῇ ἡ ἐπανάληψις λόγων τοῦ ἐξυμνουμένου πάπα, καθ' οὗ, «130 ἑκατομμύρια Χριστιανῶν Ἑλλήνων, Σλαύων, Ρουμάνων κ.λ.π. εὐρίσκονται μακρῶν τῆς ἀληθοῦς ἔκκλησις» (σ. 15)! Καταλήγει δ' ὁ ἐξυμνητὴς λέγων μετὰ στόμφου καταπλήξουστος δι, «ἡ Ἀνατολὴ μας ὀφείλει νὰ ἀποφανθῇ ἀδυστάτως: οὕτως ναί, ὁ Πατὴρ μου!»

Θεωρῶν περὶ τὴν πᾶσαν ἀνάθεσιν, ἐκφράζω πάλιν τὴν ἀπορίαν μου πῶς ἀπετολμήθη ἀπὸ ἐπισήμου μάλιστα βήματος, ἐν αὐτῇ τῇ πρωτεύουσῃ ὀρθοδόξου αὐτοκεφάλου ἔκκλησις, τοιαύτη πρόκλησις κατὰ τῆς ἔκκλησις μας, ἣτις ἐχαρκτηρήσθη καὶ ὡς «μακρὸν τῆς ἀληθοῦς ἔκκλησις» εὐρίσκομένη! Καὶ ἐρωτῶ θὰ ἦτο ἀνεκτὴ ἐν Ρώμῃ τοιαύτη πρόκλησις κατὰ τῆς παπικῆς ἔκκλησις; Πάντως ἔ; ἀπελιπσθῇ ὁ συγγραφεὺς δι, θὰ ἀκούσῃ ποτὲ ἐξ Ἀνατολῆς τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποῖαν ὀραματίζεται.

Καθηγητὴς Δ. Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ

Ἄλεξ. Σιάτου Μία ποινικὴ δίκη κατὰ Μιχαὴλ Παλαίολογον μετ' ἑθοκρισίαν. Ἀθῆναι 1938, σ. 30.

Ὁ παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ δικηγόρος κ. Ἀλέξανδρος Ν. Σιάτος πρωτότυπον μελέτην ἐδοκίμοισεν, ἣν καὶ ὡς διάλεξιν ἔσμαν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Παρνασσοῦ ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν ἐπιγραφῆν.

Ἡ συγγραφεὺς ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς καταλήψεως τῆς Βασιλευσύνης ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων κατὰ τὸ 1204 ἔτος δι, Ἄλέξιος Ε' ὁ Δούκας μετὰ ματαίαν ἀντίστασιν ἐγκυτέλειπεν τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἡ Αὐτοκρατορία τότε τοῦ Βυζαντίου εἶχε τερατισθῇ εἰς Δεσποτᾶτα καὶ Ἡγεμονίας, ὧν τὸ μαγαλιότερον ἦτο τῆς Νικαίας, ὅπου καὶ οἱ πλέον ἐπίσημοι εἶχον καταφύγει. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπεκράτει μεγάλη ἀπαιδευσίς, ἐξ οὗ καὶ προλήφεις καὶ δεισιδαιμονία ὄχι ὀλίγαι εἰς βαρβαρότητας καταλήγουσαι, αἵτινες καὶ εἰς τὴν Δύσιν δὲν ὑπελείποντο. Εἰς τοιοῦτον δὲ βαθμὸν ἐφθάνει ἡ ἀνάπτυξις τῶν διαφορῶν μαγαγιανέων, ὥστε βλέπομεν καὶ αὐτὸν τὸν Βασίλευ νὰ καταγγέλλῃ πολίτας δι, μετχειρισθῆσαν ἐναντίον του «μάγια». Ὅπως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ὀμηρικῆς ἐποχῆς, οὕτως καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν καὶ αὐτὰ τὰ στρατεύματα ἐν πορείᾳ μάχης εὐρισκόμενα ἐπρόσεχον τὰς πτήσεις τῶν πτηνῶν καὶ ἄλλα καιδαριώδη φαινόμενα, ὡς μέχρις ἡμῶν οἱ κλέφτες προβλέπουν γεγονότα ἀπὸ τὴν πλάτην τοῦ ὄβελου.

Ἄλλὰ προκαλοῦν κατάπληξιν τὰ βάραβρα μέσα, ἀνα ἀπὸ τοῦ μεσαιῶνος εἰς ποινικὰς δίκας μετχειρίζοντο πρὸς ἀπόδειξιν ἐνοχῆς ἢ ἀθωότητος, ὅσάντις τὰ ἄλλα ἀποδεικνύει μέσα ἦταν ἀσθενῆ, ὅτε ἐπρεπε τὸ θεῖον νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ δι, ἐπισήμων ἀκόμη ἱεροτελεστιῶν καὶ ἐντὸς τῶν ναῶν. Τοῦτο ἦτο συνέχεια ἐκ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὡς ἀναφέρεται ἐν τῇ Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους, καὶ εἰς τοῦς Ἑβραίους, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ Βιβλίου τῶν Ἀριθμῶν, ἣτις θεοδικία ἢ θεοκρισία ἐβλέπετο, ἀφοῦ ἡ δικαιοσύνη ἀπενέματο οὐχὶ ὑπὸ ἀνθρωπίνων δικαστῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ, ἐξ οὗ δι, ὄρατῶν σημείων ἀπεκαλύπτετο ἡ ἀλήθεια. Τὰ μέσα τῆς θεοκρισίας ἦσαν ἀληθῶς βάραβρα

καὶ παράλογα, ἂν μὴ καὶ γελοῖα, διαφορῶν δὲ εἰδῶν.

Ἡ θεοκρισία τοῦ Σταυροῦ, δι' ἣν ἐδοκιμάζετο ὁ ἔνοχος μὲ ὀρθίως ὑψωμένας ἢ ὀριζοντίως τὰς χεῖρας, οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἡ χεὶρ ἐπιπτεῖ ἐκ κοπώσεως ἢ το ἔνοχος χωρὶς ἢ σωματικῆς κατάστασις ἐκάστου νὰ παρατηρηθῆται. Ἡ θεοκρισία τῆς Θεῖας Μεταλήψεως, ὅτι ὁ ἔνοχος ἂν ἔζη μετὰ τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν ἐθαπείτο ἀθῶος, διότι ἀδύνατον ὁ Θεὸς νὰ ἐνοικουῖσεν εἰς ἔνοχον. Ἡ διὰ κλήρου θεοκρισία ἐπὶ ἰσότιμος προσώπου, ἣν ἀσπείρομεν εἰς τὴν ἀποστολικὴν κλήρωσιν τοῦ Ματθαίου. Ἡ θεοκρισία τοῦ κριθίνου ἄρτου καὶ τυροῦ, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ὑποχρεοῦτο νὰ φάγῃ μέγα τεμάχιον ἄρτου καὶ τυροῦ κατόπιν ἐξορκισμῶν καὶ εὐλογίας, καὶ ἂν ὁ κατηγορούμενος δὲν ἠϊθάνετο στομαχικῶς ἐνοχλήσει ἢ το ἀθῶος. Ἡ θεοκρισία τοῦ ζέοντος ὕδατος, καθ' ἣν ὁ κατηγορούμενος ἐβύβιζε τὴν χεῖρά του εἰς ζέον ὕδωρ ἢ εἰς ἄνιν ἀθῶος μὴν ἀβλαβῆς ἢ χεὶρ του, ὡς καὶ τοῦ ψυχροῦ ὕδατος ὅτι δεδμεμένος χεροῖ τε ποσὶ τε ἐβύβιζετο εἰς τὸν ποταμὸν ἢ εἰς ἄνιν μὴ βυθισθῆ θεωρήται ἀθῶος. Εἶναι δὲ περίεργον ὅτι τὰ βάρβαρα ταῦτα μέσα μεταχειρίζοντο ἐν ὀνόματι τῆς Γραφῆς, ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἐκρίνετο ἀνάτιον τὸν Λῶε διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τὸν Νῶε διὰ τοῦ ὕδατος, παρεξηγῶντες καὶ τὸ τοῦ Πέτρου (Β' 5,7). Μετὰ τὴν ἐνδιαφέρουσαν ταύτην ἐκθεσίαν ὁ συγγραφεὺς εἰσέρχεται εἰς τὰ ἀφορῶντα ἐπιμνηστικῶς τὴν δίκην τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου, κατηγορηθέντος ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ, ὡς διανοηθέντος νὰ ἀρπάσῃ τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τὸν Βασιλεῖα Ἰωάν. Β' ἐτάτην, ὡς μᾶς πληροφόροῦν αἱ βυζαντιναὶ πηγαί.

Ὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος κατὰ τὸ 1252 ἔτος ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωάννου Βυζάντιν εἶχε διορισθῆ Τοπάρχης Μαλενίκου, ἐπιλοδοῦναι ὅμως νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον πολλὰ ἔχων τὰ προσόντα. Τοῦτου ἐνεκεν ἔκ τινων ἐνδείξεων κατέστη ὑποκτος εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Βυζάντιν καὶ παρεπέμφθη εἰς δίκην ὡς συνωμότης ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ. Τὸ δικαστήριον ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ σχηματίσῃ σαφῆ γνώμην περὶ τῆς ἐνοχῆς; του καὶ ἀπεφάνθη ὑπερ τῆς θεοκρισίας διὰ δικαστικῆς μονομαχίας μεταξὺ δύο διαφανοῦντων μαρτύρων περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου. Τοιοῦτοτρόπος ἐντὸς τοῦ σταδίου τῶν Φιλίππων ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως ἤρξατο σφοδρὰ μονομαχία ἐπίπτιον τῶν δύο μαρτύρων, καθ' ἣν ὁ θεωρῶν ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον δι' ἐνός κτυπήματος κατέρριψε τὸν ἔτερον τοῦ ἔκρον του ἐλαφρῶς τραυματίας. Ἐνεκεν τοῦτου δὲν ἀπεκαλύφθη ἡ ἀλήθεια ἐκ τῆς θεοκρισίας ταύτης, μευτεία ὅμως τοῦ Μητροπολίτου Φιλαδελφείας Φωκᾶ εἰς ἂν ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος ἡ διεκρίσις τῆς ὑποθέσεως ὁ κατηγορούμενος τέλος ἐθαπείθη ἀθῶος, ὑποβλήθεις ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἐμμανουὴλ εἰς ὄρκους καὶ ἀφορισμοὺς ὅτι οὐδέποτε θὰ μελετήσῃ πλέον ἀπιστίαν κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ὁ συγγραφεὺς κατόπιν ἐξάγει νομικὰ πορίσματα ἐκ τῆς δίκης διὰ θεοκρισίας τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου, ὅστις ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ Μητροπολίτου Φωκᾶ θὰ ὑφίστατο ὁ ἴδιος τὴν θεοκρισίαν διὰ μύδρον ἢ τοι διὰ τῶν χειρῶν ἀναλήψεως πεπυρακτωμένου σιδήρου ὥστε ἂν ὁ κατηγορούμενος ἦτο ἀθῶος νὰ μείνῃ ἄνευ ἐγκαυμάτων, ἢ τις θεοκρισία ἐγένετο κατόπιν ἐκκλησιαστικῆς ὑπὸ ἱερέως τελετῆς. Εἶναι ἐνδεικτικὸν ὅτι τὰς βαρβάρους ταύτας θεοκρισίας, εἰς ἃς ἀτυχῶς μετέβη καὶ ὁ κληρὸς ἐπυσελογῶν, κατήγγησεν ὁ ἴδιος ὁ κατηγορηθεὶς Μιχαὴλ Παλαιολόγος Αὐτοκράτωρ γενόμενος.

Τοιαύτη ἡ πρωτότυπος καὶ λαμπρὰ μελέτη τοῦ συγγραφέως, γνωστοῦ εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον καὶ ἐξ ἄλλων νομικῶν μελετῶν, εὐστόχως νομίζοντος ὅτι τὸ λαϊκὸν ἀπόφθγμα «διήλθε διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου» ἔχει τὴν ἀρχὴν εἰς τὰς θεοκρισίας.

Ἐν Καρδίτῃ † Ο ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ

Γερασίμου Ι. Κονιδάκη Διδάκτορος τῆς Θεολογίας, Συμβολὴ εἰς τὴν Εἰσαγωγὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος. Διατριβὴ ἐπὶ ὑψηλῆς. Ἀθῆναι, τυπικαί Ἑλληνικαί Ἐπιστημονικαί 1922.

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Τὸ κατὰ τὸν νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον

Πρὸς τὸν ἱερέα Ἀλέξανδρον Ἀρκελὲν τῶς ἐφημέριον Συχαϊνῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν.

(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλιταί, ἴνα, βάσει τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ἐν τῷ Συνοδικῷ μεγάρῳ τῆ 6ῃ Ἰουλίου ἔ. ἔ ἡμέρᾳ Τετάρτῃ καὶ ὥρᾳ 9 π. μ. ἴνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀποβολῇ τοῦ ἱερατικοῦ σχήματος. Προσπεπληθωμέν σοι, ὅτι ἐν μὴ ἐμφανισθῆς τῆ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου † Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανὸς

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητροπόλις Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

Προκειμένου νὰ ἀνακηρύξωμεν ὑποψηφίους διὰ τὴν διενογηθησομένην ἐκλογὴν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἐυαγγελισμοῦ Θεοτόκου Ἐρυθρῶν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ὡς ἄνω ἐφημερικὴν θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν ἀρθρων 82 καὶ 83 τοῦ Κωδ. Νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν ἐφημεριῶν καὶ Τ.Α.Κ.Ε.» ἀπαιτούμενα προσόντα, ἴνα μέχρι τῆς 20ῆς Ἰουνίου ἔ. ἔ. ὑποβάλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενων πιστοποιητικῶν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐν Κηφισῷ τῆ 25 Μαΐου 1938.

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἰάκωβος

Ἱ. Μητροπόλις Φθιώτιδος

Χρησεύσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Ἀεΰκας προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 82 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνορ. ναῶν καὶ ἐφημεριῶν ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Λαμίᾳ τῆ 16 Μαΐου 1938.

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος

Ἱ. Μητροπόλις Μυτιλήνης

Καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημερικὴν θέσιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Νικολάου τῆς μονότητος Πύργων Θερμῆς, ὅπως ὑποβάλωσιν εἰς τὴν ἱερὰν Μητροπόλιν αἴτησιν μετὰ τῶν νενομισμένων πιστοποιητικῶν μέχρι τῆς 10ῆς Ἰουνίου ἔ. ἔ. Ἐν Μυτιλήνῃ τῆ 25ῃ Μαΐου 1938.

† Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος

Ἱερά Ἐπισκοπὴ Κυθωνίας καὶ Ἀποκορώνου

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ὀργανικὴν θέσιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Νικολάου καὶ ἔχοντας πτυχίον Ἱερατικῆς Σχολῆς ἢ ἀπολυτήριον Γυμνασίου (οἱ τοῦ Γυμνασίου ἐκπαιδεύονται ἐπὶ ἐν ἔτος εἰς Ἱερατικὸν Φροντιστήριον) ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου 1938 τὰ ὑπὸ τοῦ κωδ. νόμου 5439 ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἴνα προβάωμεν εἰς ἀνακηρῦξιν τῶν ὑποψηφίων. Ἐν Χανίοις τῆ 24 Μαΐου 1938.

† Ὁ Κυθωνίας καὶ Ἀποκορώνου Ἀγαθάγγελος

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. Φ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 24-195

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία :

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἐδέσσης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ
† Ὁ Ἐάνδης ΙΩΑΚΕΙΜ

Ἐπεύθυνος, Π. Σ. Μανωλέσης

Ἱγυρὶς «Φοῖνικος» ὁδὸς Ἀεονάτου 4, Τηλ. 54-229